

Některé rány
potřebují ke svému
zhojení moře času.

To nejvíc,
co svým dětem
můžeme dát, je, dívat
se s úctou na
jejich otce.

Bolest v sobě
skrývá dar.

Když od sebe
odeženeme smutek,
připravíme se i o možnost
víc se přiblížit lásce.

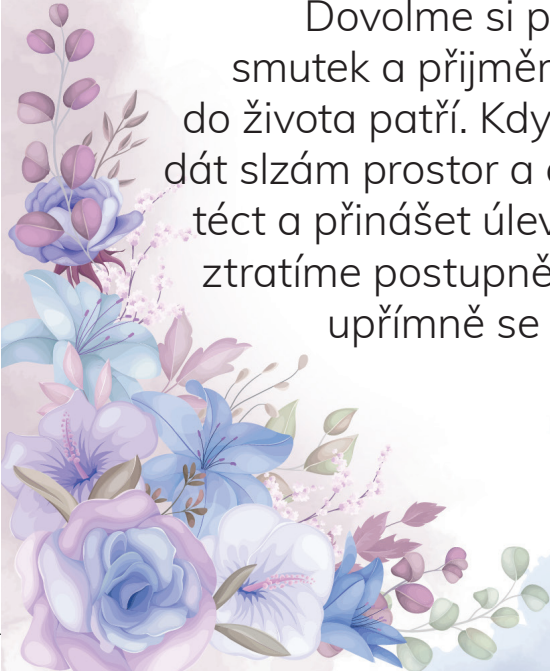
Zdravá spiritualita
vede k úctě ve vztahu k sobě,
druhým lidem i přírodě; ne
k uctívání nebo k boji o to,
čí „bůh“ je ten pravý.

„Spravedlnost“
uvrhuje do vězení;
odpuštění otevírá
jeho brány.

Neschopnost
odpouštět sobě nebo druhým
je jed, který rozkládá naše
vztahy i zdraví.

Dovolme si prožívat
smutek a přijmeme, že i ten
do života patří. Když odmítneme
dát slzám prostor a ony přestanou
téct a přinášet úlevu od bolesti,
ztratíme postupně i schopnost
upřímně se smát.

Slzy jsou jako déšť.
Když se z mraků vyleje
všechna voda, bude
moc časem opět
vyjít slunce.

Stavíme-li se zády
k utrpení, které nám do života
občas vstoupí, zatrpkneme.
Když se ale poddáme jeho
transformačnímu potenciálu,
prohloubí se náš soucit
a schopnost milovat bez
podmínek.

Když změníme
odmítavý postoj
k minulosti, ona změní
negativní vliv
na nás.

Obrany nás
chrání před bolestí,
ale činí necitlivými
i vůči lásce.

Všechno, před
čím zavřeme dveře,
nás bude časem opět
žádat o pozornost.

A decorative border of various flowers, including roses and lilies, in shades of blue, purple, and pink, with green leaves and small pink blossoms, framing the central text.

Vzteky je výrazem
bolesti, která je za
ním skryta.

Druhý člověk
tu není proto, aby
zaplnil naši vnitřní
prázdnotu.

Neodpouštíme-li,
lpíme na spáchané křivdě.
Držíme se jí a tak ztrácíme
vitalitu. Nejde o to, co nám
udělali druhí, ale co s tím
uděláme my.